

VIDUNDERBARNET

Bill havde to forældre der sjældent sagde noget til hinanden, og han selv var så fæmelt som de to tilsammen. Længe var han enebarn, og han var allerede kommet i den alder da han skulle til at tage mandig afsked med barndomstiden og så småt var begyndt at stå bag en lygtepæl på hjørnet og se efter Fanny når hun løb på rulleskøjter, da forældrene omsider var kommet hinanden så nær at der kom endnu en søn ud af det. Han blev døbt Nis og græd mens han var pattebarn med en så vidunderlig klagende stemme at Bill fik en underlig længsel efter sin tabte barndom og misundte Nis hans lave alder.

Da Nis bevarede sin skønne røst mens han voksede til, fik Bill snart den idé at Nis skulle være vidunderbarn for at få noget ud af sin barndom. Forældrene var ikke glade for idéen, ti hvis Nis skulle være vidunderbarn, skulle han rejse bort, og hvem skulle da fylde det tavse hjem med klagesange. Desuden var Nis et svageligt barn der selv efter at han var vokset fra vuggen vedblev at sove døgnnet rundt, og når han endelig var vågen, var det som oftest fordi han havde ondt for tænder eller for noget andet, så skulle han passes omhyggeligt, og derfor mente forældrene at han aldrig nogensinde ville kunne klare sig selv.

Men bag forældrenes rygge begyndte Bill at forhandle med alverdens impresarier og koncertbureauer, og da Nis var blevet 14 år og egentlig skulle konfirmeres, var alt pludselig rede til en verdensturné med vidunderbarnet. For at forældrene ikke skulle nå at protestere i rette tid, var alt blevet holdt hemmeligt mellem de to brødre indtil selve afskedens time, da sendte Bill Nis ud på vejen for at hyre en

vogn, mens han selv i få ord satte forældrene ind i situationen. Moderen faldt straks i krampegråd og faderen stak en trøske ind i hendes mund for at hun ikke skulle bide tungen af og blive stum. Da hun kom så meget til sig selv at hun kunne få plads til lidt tynd stemme bag gråden sagde hun:

— I kunne da have sagt det så jeg i det mindste kunne have lavet middagsmad inden han skulle rejse. I udlandet får man aldrig mad.

— Nis er altfor ung, sagde faderen med en klodset hovedrysten, ti han havde gigt i nakken. Bill svarede irriteret:

— Herregud, hvis han var ældre, var han jo ikke vidunderbarn. Men det er jo derfor jeg rejser med.

— Rejser du også, skreg moderen og vendte ryggen til faderens trøske.

Ude på vejen løb Nis nervøst omkring for at hyre en vogn. Da han ikke var vant til at udrette noget i den praktiske verden, bar han sig temmelig klodset ad, og en motorcyklist måtte køre ind i en lygtepæl og begå selvmord for ikke at køre Nis over. Midt på vejen steg netop en sortklædt herre ud af en vogn og tog sin høje hat af for chaufføren der blev stående for at tælle sine penge. Nis var altfor generet til at spørge chaufføren om han ville køre dem til havnen, og vognen lærte langsomt bort.

Så fulgte utallige vogne, og Nis løb svedende efter dem alle, men alle kørte hurtigt forbi. Og det var ikke blot hyrevogne han råbte efter, alt hvad der kørte på vejen søgte han at standse for bare at komme med, men alt susede forbi. Da Bill kom styrrende ud, fulgt af forældrene der skyndsomt havde taget fint tøj på i dagens sørgelige anledning, havde Nis endnu ingen vogn skaffet. Da harmedes Bill på Nis der aldrig kunne gøre noget af sig selv og råbte ærgerlig:

— Ja så må vi jo blive hjemme.

— Ja, lille Nis, græd moderen og ville gribe fat i ham, men han slog fra sig og løb med fare for sit eget liv ud for en stor militærlastbil så den var nødt til at standse med en klagende lyd. På ladet sad en bryllupsklædt ung pige, skarpt bevogtet

af en soldat med stålhellem og maskingevær, ti i de dage var alt så uroligt at selv brudekørsel til kirke ofte måtte besørges af militær.

- Hvad vil du? spurgte soldaten hårdt og rettede sit maskingevær mod Nis der uvilkårligt kastede hænderne i vejret.

- Ja undskyld, sagde Bill hastigt, men vi skulle til havnen. Min lillebror skal på verdensturné som vidunderbarn, og skibet sejler om fem minutter fra nu af.

- Ja nu er det alligevel for sent, råbte soldaten, der er en halv times kørsel til havnen.

Nis blegnede så hans grå øjne blev sorte, faderen pudkede næse, moderen sagde:

- Så går vi hjem og spiser til aften.

Da stak bruden sit smukt smykkede hoved ud over ladets væg og gav Bill et smækks på munden. Hidtil havde han ikke taget synderlig notits af hende, nu så han overrasket på hende. Hendes profil var såvel græsk som fåret, hendes hår såvel gult som rødt som flammer uden varme og røg, hendes øjne store og utrolig blå og hendes mund så lang at den for ikke at rage uden for det smalle ansigt måtte bue langt ned i bægge vigene. Når hun smilte - som i dette nu til Bill - trak hun vigene op på kinderne og munden blev som en lang rød snor der er ved at knække på midten.

- Hallo, skat, hviskede hun sløret og sagde til soldaten mens hun ivrigt pegede på Bill: det er jo brudgommen - og disse ord blev omsider til et højt skingert skrig da vognen i det samme satte sig i bevægelse, nu standsed den straks igen.

- Sid op, sagde soldaten og tog hilsende stålhellem af. Bruden rakte bægge arme mod Bill, men han trådte et par skridt tilbage og så sig forvirret omkring. Nis greb hysterisk fat i hans ene arm for således at holde ham fast, faderen satte det ene uforstående smil op efter det andet og rakte hånden frem for at gratulere, men aldrig så langt at Bill kunne nå den. Moderen sagde med høj tynd stemme:

- Og det har du ikke sagt til os som altid har været dine forældre.

- Blir det til noget, spurgte soldaten og rettede maskingeværet mod Bill. Bryder De Dem om selv at blive skudt ned af denne her tingest?

- Jamen jeg har ikke hørt noget om at jeg skal giftes.

- Selvfølgelig skal De giftes. Kvinderne er i overtal, og hvordan skal det ende hvis ikke alle mand ofrer sig for at holde dem på plads?

- Dette forhold mellem mand og kvinde har jeg aldrig rigtigt forstået, sagde Bill, rød i hovedet. Mine forældre som står der, min mor til venstre og min far til højre, er ganske vist henholdsvis kvinde og mand, men ...

Da affyrede soldaten et skræmmeskud op i himlen, og Bill turde ikke længer modsette sig, han begyndte majsommeligt at kravle over ladets bratte væg, men lillebroderen klyngede sig fast til hans venstre ben og kom til at dingle frit ud i luften mens han blev ved at skribe:

- Vi skal til havnen, til havnen, til havnen.

Soldaten rev fat i Bills bukseende og slyngede ham i en stor bue i brudens favn. Derved måtte Nis slippe sit tag, men ikke før han også var kommet ind i vognen, så faldt han med et skrig ned mod dens bund, og blod og gråd flød ham ud af næsen.

- Vi skal da med til brylluppet, vi der kender ham bedst af alle, råbte moderen, og faderen tilføjede forurettet:

- Ja *det* synes jeg nok.

Men militærlastbilen var kørt. Bill havde straks revet sig løs af bruden og skulle til at springe af vognen, men dels var farten allerede så voldsom at han næppe ville slippe heldigt fra det, dels turde han ikke overlade sin grædende lillebror til sig selv. Han nøjedes da med at vinke til sine forældre med bægge hænder, og da de så at der heller ikke var andet tilbage for dem at gøre, vinkede også de, faderen med stive arme for han havde gigt i dem, moderen rev sin kjole af for at have noget at vinke med der ville være synligt længe. På grund af vognens stærke fart kunne Bill dog kun kort se det blegblå stykke tøj vifte afmægtigt i vinden.

Bill tog bruden på skødet uden at se rigtigt på hende. Han havde undertiden tænkt at det ikke i længden tilkom ham at ofre sig for sin lillebrors karriere, men han havde glæmt disse tanker så snart Nis var begyndt at synge. Når han nu tog bruden på skødet, mens Nis lå i vognens flade bund og græd, skete det i den overbevisning at det ikke kunne være anderledes. Soldaten havde tvunget ham med sit maskingevær, og et sådant har mere at sige end en menneskerøst.

Nis var med besvær kommet på benene, vognen slingrede så han ikke stod særlig fast, han rakte tunge for ikke at spilde det blod der stadig flød fra hans næse.

— Jeg vil af, råbte han.

Soldaten tog straks fat i hans bukseende for at læmpe ham udenbords.

— Nej nej nej, råbte bruden og klappede i hænderne, se den yndige dreng, han skal være brudesvend og bære slæbet. Bill så på sit armbåndsur:

— Jeg tvivler på han kan nå det. Han skal på verdensturné og skibet sejler om ca. halvandet minut. Han er vidunderbarn. Han har sangstemme.

— Ih hvor morsomt, jublede bruden. Så kan han synge i kirken. Det er så yndigt at følges ad, skal han synge, og I'll dance at your wedding, I'll dance at your wedding, I'll dance at your wedding. I shall have a wonderful dance. Jeg elsker drengestemmer, rene og klare drengestemmer, o ja, disse vidunderlige vidunderbørn!

Yndefuldt hoppede hun ned af Bills skød og ville visselig have kysset Nis, da så hun hans blod på næsen og besvimede i stedet for i soldatens stærke arme. Nis rystede af raseri og vognens slingren og skræk for ikke at nå det, han bevægede munden for at gøre indvendinger, men kunne ikke få et eneste ord frem. Bill forstod nok hvad han ville sige, men blev ved at se spørgende på ham som forstod han det dog ikke. Havde Nis i dette øjeblik givet sig til at synge med sin rene og klare drengestemme, ville det måske have forandret sagen, men naturligvis kunne han ikke synge nu. Bill følte ikke den gamle

beundrende broderkærlighed til Nis i denne forvirrende situation, han følte kun samvittighedsnag over at han svigtede ham. Ganske vist drog han fordel af brudens midlertidige fravær ved at sige til soldaten:

— Vi kører til havnen, men han tav stille da soldaten promptede svarede:

— Nej, vi kører til kirken.

Og ganske rigtig, klokkerne klang fra den kirke hvor både Bill og Nis var blevet døbt og havde fået hver sit navn skønt de var brødre, og hvor Bill desuden havde været ansat som præst fra sit fjerde til sit tiende år. Klokketlangen vækkede bruden der udbød:

— Hør hør, disse klokker, denne klang! Ja hvor jeg elsker Mendelssohns bryllupsmarch, den er nu højtideligere end Wagners. Jeg kan ikke lide præster i sorte kjoler, de duer kun til begravelser, jeg har bedt præstemanden om at tage en rød på. Og hvor *hør* jeg øvet mig i at gå op og ned ad kirkegulvet, op og ned, degnen roste min gang og min holdning, han sagde at jeg forenede jomfruelighed med værdighed. Jomfruelighed med værdighed, gentog hun henrykt og slyngede sine hvide arme om Bill og kyssede ham våd over hele hovedet. Skamfuld skævede han til soldaten der med et smil uden øjne så til den anden side, men Nis skævede så voldsomt af raseri at der ikke længer var plads til det i ham, det sprang ind på bruden og begyndte at tæske løs på hende med knyttæver — i det samme lød der adskillige skud og Nis segnede om i vognens bund, snart diskret dækket til af en blodpøl. Det røg endnu fra maskingeværet i soldatens hånd. Da røgen drev bort så man ham lade det uden at se op.

— Død, død, skreg bruden og lagde nakken tilbage og spændte kroppen så at brysterne blev yppige, men det var for ikke at se blodet på gulvet. Se mågerne, fortsatte hun, jeg elsker sådanne store hvide fugle. Jeg vil bede degnemanden lukke tyve måger ind i kirken, så kan de svæve under de høje hvælvinger.

— Og tabe en klat ned i dit brogede hår, sagde Bill ærgerlig, mens han så forbi bruden ned på sin lillebrors døds-kamp.

- Hvorfor gjorde De det? sagde han til soldaten og forsøgte at gøre sin stemme skarp.
- Jeg? spurgte soldaten forbavset. Det var jo ham selv der gjorde det. Eller måske hr. brudgommen, hvad ved jeg? Mig er det i hvert fald ikke, jeg har slet ikke noget med det at gøre for jeg hører ikke til familien.
- Er det da tilfældigt at jeg er kommet op at køre med Dem?

- Når man selv har forsømt at skaffe et køretøj, kommer der altid en militærlastbil. Militæret skal først og fremmest beskytte de svage kvinder. Deres lillebror havde ingen berettigelse. Havde De troet på hans berettigelse, havde De også vidst at skaffe en taxa.

- Jeg måtte da sige farvel til mine forældre.

- Det har De haft hele livet til.

- Se dog nu mågerne, sagde bruden og greb utålmodigt Bill i armen. Der skal 300 med til brylluppet, og jeg vil selv spille Mendelssohns bryllupsmarch på mundharpe. Når de begynder at klappe, siger jeg med et smil: det sømmer sig ikke at klappe i en kirke. Det blir de alle så begejstrede over at de råber hurra og bringer mig et fakkeltog af alterlys. Tror du ikke også, skat?

- Jovist, sagde Bill. Men lad hellere være.

- Å jeg elsker at blive gift, sagde hun og lå over hans bryst med lukkede øjne. Jeg ville gerne giftes hver dag. Og hver dag en ny præst med nedringet kjole på. Den første dag en skrigende gul, den anden dag en storblomstret, den tredje dag - og jeg vil have en kulsort kjole på - og rødbrøget præstekrave og præsten skal være hvidhåret uden rynker som et pattebarn. Gud hvor jeg elsker præster. Har du været præst, darling?

- Ja, fra jeg var tre år til jeg blev ni.

- O hvor må du have været sød i præstekjole! Hvorfor kendte jeg dig ikke dengang, darling, så havde vi allerede haft voksne børn - og tusinde børnebørn. Jeg vil have otte børn, allesammen drenge for at du ikke skal forelske dig i pi-

gerne når jeg blir firs. De skal have syv navne hver, også et pigenavn hist og her da vi nu ingen piger skal have. Jeg tror ved Gud de allesammen skal hedde Aparte, efter Napoleon, og Jesus, de skal allesammen hedde Jesus, efter Jesus du ved nok, det kunne være så yndigt. Men den ældste skal hedde Benjamin for jeg har altid syntes det var så synd at han skulle blive ved med at være yngst. Lille skat, ved du hvad?

- Nej?

- Jeg elsker dig.

- Ja, jeg elsker også dig, sagde Bill. Da var Nis omsider hørt op med at bevæge sig på gulvet.

De ankom til kirken. De blev viet af en præst med flødeansigt og i rød kjole, og bruden spillede selv Wagners bryllupsmarch, som hun havde forvekslet med Mendelssohns, mens de gik op og ned ad gulvet. Bill trådte bestandig i brudens slæb så hun kom til at spille falsk, men alle var så rørte at de ikke opdagede det. Tyve hvide måger kredse rundt under de høje hvælvinger og tabte hver en klat ned på brudgommens næse. Der var 300 med til brylluppet, alle lod til at kende Bill og gratulerede på det hjærteligste idet de tiltalte ham som „gamle jas“ eller „goe gamle krigskammerat“, skønt han ikke kendte en eneste af dem, ja de lod endda til at have fulgt hans vandringer ad kærlighedens veje fra de fornemste tilskuerpladser: jeg tænkte nok det skulle blive hende, sagde de og blinkede, snart med et, snart med et andet øje, men det er lige meget, gamle jas, du har fortjent hende!

De fleste af gæsterne var naturligvis soldater, som det var at vente i denne urolige tid, også en feltlæge var til stede. Efter den højtidelige handling trak Bill ham hen til broderens lig. Han undersøgte det med stetoskopet, men da det ikke førte til noget lånte han en hammer for at slå ham på knæet. Da underbenet ikke spjættede, kunne han konstatere at han enten havde en kønssygdom eller også var fuldstændig død.

- Så er han fuldstændig død, sagde Bill der kendte sin lillebrors rene sjæl. Og to store tårer var ved at skubbe hans øjne ud.

- Fat dig, sagde feltlægen og slog ham så hårdt på skulderen at tårerne smuttede tilbage i tårekirterne. Det er ikke helt ualmindeligt at drenge dør i den alder. Goe gamle krigskammerat, lad de døde putte de døde i jorden, din brud er lige til at bide i, men børst tænderne først!

Hvis ikke Bill havde været så fåmælt, havde han på forhånd kunnet sige sig selv at et ægteskab der indledtes på denne halvt krigeriske, halvt fjantede facon, umuligt kunne blive harmonisk. I begyndelsen levede Bill og hans hustru da også som hund og kat, siden blev det værre. Hun syntes at have glemmt at det var hans uskyldige lillebror og ikke Bill selv der var vidunderbarn med en usædvanlig ren og klar stemme, og det viste sig snart at hun havde bygget hele sin rosenrøde fremtid på Bills sangstemme. Da en enkelt dag var forløbet, så fattigt at de kun havde det tørre hvedebrød at bide i, sendte hun ham ud at synge, men da han jo ikke var vidunderbarn, måtte han nøjes med at synge i gårdene, og der faldt ikke så meget af, kun en femøre nu og da, indpakket i avis-papir. Da hun blev klar over at det var nødvendigt at stride for føden om de ikke skulle lide nød, tilegnede hun sig den ulyksalige opfattelse af det ægteskabelige forhold mellem mand og kvinde at det var mandens hverv at stride, kvindens at lide, og hun tog plads på en blød sofa, der var købt på afbetaling, for med den i ryggen at lide for alvor. Unævnelige var hendes lidelser, hun nævnte intet om hvori de bestod, hun nøjedes med at ligge med lukkede øjne og slap mund og sukke og gispe om kap. Når hun åbnede sine skønne blå øjne, lukkede hun dem igen når hun havde sikret sig at Bill enten var ude at stride for føden eller i det mindste så medlidende ud. En skønne dag da Bill var blevet træt af udelukkende at være medlidende, besvangrede han hende omsider. Hidtil havde hans phallos ikke været så stor ærefrygt for hendes kvindelighed at den rejste sig op i hendes nærhed, og når den pludselig indtog hin stilling, skyldtes det vel snarest irritation over hendes evige passivitet. Utvivlsomt har den ved den

lejlighed ikke opfattet sig selv som et overflødigshorn fuldt af rige gaver, men som et oprustet våben med krudt. Og at dømme efter de former hun straks derefter antog, kunne den meget vel have været ladet med vægtige kanonkugler. Hun svulmede op så hendes smækre korset sprængtes med et smæld, og sofaen begyndte at stønne under hendes vægt. Hendes suk voksede til skrig der generede beboerne i ejendommen døgnnet rundt så de bægge blev sagt op, men da værten ikke ville være bekendt at sætte en svanger kvinde på gaden, så meget mere som hun ikke kunne komme ud gennem døren, nøjedes han med at sige Bill op, hvad der fik hans kone til at skrive endnu voldsommere så han midt om natten måtte kaldes hjem igen i bil.

Fødselen varede i ugevis, og den stakkels kvinde led så hun forlangte at Bill uafbrudt skulle ligge på knæ og bede til Gud, som hun opfattede som en evig skægløs herre i gul frakke med blå trekantet hat med røde fjer, og tillige måtte der tilkaldes den ene jordemoder efter den anden. Imidlertid svulmede hun stadig op så der kun kunne være fire jordemødre i værelset, så måtte de øvrige sidde i køkkenet og drikke kaffe. Siden kunne der kun være tre jordemødre derinde, siden kun to, siden kun een, siden slet igen jordemødre. Da måtte Bill - rigtignok i strid med lejevedtægten - bryde væggen ned, men næppe var der dannet et lille hul ud til den fri luft før den opsvulmede kvinde eksploderede som følge af det forøgede lufttryk. Så voldsom var eksplosionen at butiksruder splintredes de særeste steder i hele byen, så stort var trykket at Bills hustru sporløst forsvandt.

- Det blev en stor dreng, sagde jordemødrene i munden på hinanden.

Bill, der så småt havde ventet ottelinger, tørrede sved af panden og trådte med faderspænding ind i det nu forholdsvis tomme værelse. Hans søn kom gående imod ham med et genert smil. Det var hans lillebror. Han var tydelig nok blevet ældre siden hin dag da han blev skudt ned i den store militærtlastbil.

Alle jordemødrene var begejstrede. De sagde at de aldrig før havde været med til at føde et så fremmeligt barn, og de insisterede på at udtale sig til dagspressen. Men pludselig ledte Bill som en rasende under borde og stole efter blot en beskedent part af sin forløste hustru, en arm, et ben, en næse, lidt mund, men ikke et øjenhår var ladet tilbage.

— Så er det vist på tide at vi kommer ud på verdensturnéen, sagde Nis, som en råde.

KONCERTEN

I. Rygtet.

Alle havde vænnet sig til at hovedstaden var fuld af betydningsfulde og altfor sandsynlige rygter om krig. Det vakte derfor almindelig opmærksomhed da der opstod et rygte som havde langt mindre betydning for byens fremtid og som tillige var ganske usandsynligt. Pludselig hørte det sig at der skulle bygges et koncertpalæ i Blåovre. Alle der hørte det — og alle hørte det efterhånden — trak på smilebåndet til at begynde med, ti det gjorde smilebåndet ganske af sig selv når talen faldt på Blåovre. Det var jo en lille forældet flække, og skønt hovedstadens ildfaste huse dag for dag rykkede den nærmere ind på livet, holdt den stadig fast ved sit ubehjælpssomme særpræg med gammeldags køer og svin og nægtede stædigt at lukke op for fremskridtets ånd der havde til huse i hele det øvrige land. Ganske vist var flækken så lille at den slet ikke kunne ses på landkortet, den var så uanselig som en lille skønhedsplet på et ansigt, men den var ingen skønhedsplet, den var en skamplet, den var hele landets mødding hvor alt gammelt skidt bevarede, også byrådet, mens alle andre byer blev styret direkte gennem den øverste regerings fjærnstyreapparat. Da fjendtlige magter bestandig bragte store billedreportager fra Blåovre for at bevise landets lave kulturtrin for den øvrige verden, indledte den øverste regering irriterede underhandlinger med Blåovres byråd og forlangte at byrådet skulle trække sig tilbage, men der kunne i byrådet umuligt skaffes flertal for et sådant forslag, og det kom til et kompromis. Byrådet skulle stadig tage sig af Blåovres indre anliggender, men måtte overlade de ydre til regeringen, og til de ydre hørte naturligvis Blåovres udseende. Der blev bygget